

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

3365 *Llei 1/2010, d'1 de març, de reforma de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, va establir un marc legal de mínims en el sector de la distribució i es va dictar tenint molt present el repte que suposa el procés de modernització constant de l'economia i la necessitat que la regulació en aquest àmbit s'adeqüi a la realitat dels mercats.

Els nous imperatius derivats de la construcció creixent del mercat interior fan necessari modificar la legislació estatal en matèria d'ordenació del comerç al detall per adaptar-la a la nova normativa comunitària.

La Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, transposa la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior, que imposa als estats membres l'obligació d'eliminar totes les traves jurídiques i barreres administratives injustificades a la llibertat d'establiment i de prestació de serveis que preveuen els articles 43 i 49 del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea (TCE), respectivament.

Aquesta norma comunitària suposa una fita essencial en el procés de construcció del mercat interior de serveis i la seva transposició condueix a la modificació de la Llei 7/1996, de 15 de gener, per adequar-ne el contingut a les exigències de supressió de tràmits innecessaris i de simplificació de procediments administratius en l'atorgament de les autoritzacions pertinents en matèria de comerç.

Aquesta Llei modifica la regulació comercial al detall per adaptar-la al que estableix la Directiva 2006/123/CE, relativa als serveis en el mercat interior, i així donar compliment al dret comunitari tenint en compte el nou marc en què es desenvolupa l'activitat de comerç al detall, ja que som davant d'una economia cada vegada més globalitzada i liberalitzada en la qual el mercat de referència del comerciant és l'europeu. El model comercial espanyol es caracteritza per una elevada densitat comercial (establiments per habitant), característic dels països mediterranis i d'una determinada forma d'estructurar els nuclis urbans al voltant del comerç. La modificació legislativa que es proposa persegueix, sense perdre aquests valors, incrementar el valor que genera la distribució comercial mitjançant la liberalització de la prestació dels serveis i la supressió de càrregues per a les empreses.

Així mateix, cal considerar a l'hora de regular el comerç les noves demandes dels consumidors i els canvis en les pautes i hàbits de consum de la població, fruit d'un nou model sociocultural, així com les preferències dels consumidors en relació amb els diferents formats, ensenyas comercials i modalitats de venda.

La nova regulació s'inspira en el principi de llibertat d'empresa i té per finalitat facilitar el lliure establiment de serveis de distribució comercial i el seu exercici, a través dels diferents formats comercials, i garantir que les necessitats dels consumidors siguin satisfetes adequadament. El petit i mitjà comerç juntament amb els grans establiments comercials s'han de desenvolupar en règim de lliure competència perquè aquest sector mantingui el seu paper fonamental com a motor econòmic en un context de canvis continus

provocats pels avenços tecnològics, l'augment de la mobilitat ciutadana i el deteriorament del medi ambient, entre altres factors.

Així mateix, l'ordenació comercial pren com a punt de partida la necessitat que en l'àmbit de la distribució es respecti i es garanteixi la lliure competència entre els diferents operadors comercials en el context d'una economia de mercat.

S'ha decidit abordar la reforma de la Llei d'ordenació del comerç al detall de manera independent i separada de la de la resta de normes estatals amb rang de llei, la modificació de les quals s'efectua mitjançant la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses lleis per a la seva adaptació a la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, entre altres motius, per l'extraordinària rellevància del sector de què es tracta, més acusada si és possible en la conjuntura econòmica actual i per la complexitat de la distribució competencial en la matèria, cosa que motiva que es tracti d'assolir el màxim consens possible tant amb les comunitats autònomes com amb els operadors comercials.

Les modificacions que introdueix la Llei giren al voltant de les qüestions fonamentals següents:

En primer lloc, amb la finalitat d'adaptar la regulació del sector a la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre de 2006, es modifica la Llei 7/1996, de 15 de gener, en matèria d'establiments comercials.

Amb caràcter general, la instal·lació d'establiments comercials no estarà subjecta a règim d'autorització. No obstant això, d'acord amb el que estableix la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior, les autoritats competents poden establir un règim d'autorització administrativa per a la instal·lació d'establiments comercials únicament quan estigui justificat per raons imperioses d'interès general emparades per la normativa de la Unió Europea i d'acord amb requisits i procediments que s'han de justificar d'acord amb el principi de proporcionalitat. A més, les comunitats autònomes han d'identificar en les seves respectives regulacions, de manera objectiva i previsible, les raons que motiven l'establiment d'aquests règims i el seu impacte estimat. Els requisits que s'estableixin per a l'atorgament d'aquestes autoritzacions han d'atendre conjuntament criteris basats en raons imperioses d'interès general relacionades amb la distribució comercial, com són la protecció del medi ambient i l'entorn urbà, l'ordenació del territori, la conservació del patrimoni històric i artístic i la protecció dels consumidors entesa d'acord amb el que disposa el Text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris.

A l'hora de sotmetre a autorització administrativa la instal·lació d'establiments comercials, s'han de prendre en consideració els estudis de la doctrina científica, segons la qual podria generar impacte ambiental i territorial la instal·lació i obertura d'establiments comercials a partir dels 2.500 metres quadrats de superfície comercial. En aquest sentit, i tenint en compte la informació tècnica disponible sobre l'impacte urbanístic i mediambiental dels diferents tipus d'establiments comercials, es considera que, encara que en general no resulti justificat l'exercici de la potestat autoritzadora, la llei ha de preveure que, una vegada garantit el principi de proporcionalitat i el compliment d'altres criteris de bona regulació, es puguin establir règims d'autorització per a establiments comercials.

Com que en cap cas es poden establir requisits de naturalesa econòmica, perquè són contraris a la Directiva 2006/123/CE, se suprimeixen els criteris econòmics d'atorgament de l'autorització. A més, els criteris que si s'escau s'estableixin per a la concessió de l'autorització han de ser clars i inequívocs, predictibles, transparents, accessibles i fets públics amb antelació, tal com exigeix la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici.

Quant a la regulació del procediment d'autorització, que ha de coordinar tots els tràmits administratius per a la instal·lació d'establiments comercials, es remet a la normativa de les comunitats autònomes. En tot cas, les autoritzacions s'han de concedir per un temps indefinit, s'han de referir únicament a les condicions de l'establiment físic, per impedir que s'exigeixin noves autoritzacions per canvi de titularitat o successió d'empreses una vegada que al seu moment es va comprovar l'impacte de l'establiment, d'acord amb les exigències

de la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre de 2006, i el seu atorgament s'ha de fer per silenci positiu si manca la resolució administrativa expressa, com a mesura de simplificació administrativa dirigida a facilitar l'accés a l'activitat. També es prohibeix la intervenció de competidors en els procediments d'autorització que si s'escau s'estableixin per a la instal·lació d'establiments comercials.

Amb la finalitat d'eliminar tota autorització innecessària que suposi una trava injustificada a la llibertat d'establiment, se suprimeix l'autorització prèvia per exercir l'activitat de venda automàtica que atorgaven les autoritats competents en matèria de comerç, i es remet a la normativa tècnica que hi sigui aplicable.

Quant a l'exercici de la venda ambulant o no sedentària, s'introdueixen les especificacions que, tenint en compte la Directiva 2006/123 del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior, han de tenir les autoritzacions municipals.

Se simplifica i s'actualitza la regulació de les inscripcions en el Registre de vendes a distància i el Registre de franquiciadors, que existeixen amb caràcter informatiu al Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, com a mesures de política administrativa corresponents a la disciplina de mercat i dirigits a la protecció del consumidor, tal com va declarar la Sentència 124/2003, de 19 de juny, del Tribunal Constitucional. Se substitueix la inscripció en aquests registres per una obligació de comunicació a posteriori de l'activitat que es porta a terme.

Així mateix, se suprimeix el Registre especial d'entitats i centrals de distribució de productes alimentaris peribles, creat pel Decret Llei 13/1975, de 17 de novembre, d'ordenació econòmica. Aquesta mesura obeeix al manament de simplificació administrativa que conté la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre, atès que la matèria regulada, aliments peribles, està subjecta a l'estricta ordenació comunitària en matèria de productes alimentaris, matèria en què tenen competències tant el Ministeri de Medi Ambient, i Medi Rural i Marí com les comunitats autònomes, que en alguns casos han desplegat la regulació del dit Registre.

En segon terme, es modifica la regulació que conté la Llei 7/1996, de 15 de gener, en matèria d'infraccions i sancions. La competència en matèria d'inspecció i sanció correspon a les comunitats autònomes i la Llei parteix del ple respecte a les competències autonòmiques en aquesta matèria. L'objectiu d'aquesta nova regulació és adequar la quantia de les sancions a la realitat econòmica del moment i introduir un nou criteri, relatiu a la capacitat o solvència econòmica de l'empresa, que, juntament amb els ja previstos a la Llei, ajudi a una graduació de les sancions que tingui en compte les característiques de l'empresa infractora als efectes de la repercussió de la infracció comesa en el sector de la distribució comercial, de manera que les sancions produeixin efectivament l'efecte dissuasiu i repressiu que persegueixen.

A fi d'obtenir més claredat, es fa una nova redacció de la disposició final única de la Llei 7/1996, de manera que permeti conèixer els títols competencials que emparen cadascun dels seus articles i el seu caràcter bàsic o no.

Finalment, s'hi afegixen cinc noves disposicions addicionals, que estableixen que les administracions públiques competents que incompleixin el que disposi l'ordenament comunitari en la matèria objecte d'aquesta Llei, i això faci que el Regne d'Espanya sigui sancionat per les institucions europees, han d'assumir, en la part que els sigui imputable, les responsabilitats que s'hagin derivat de l'incompliment, i així mateix se subratlla l'obligació de portar a terme, si s'escau, l'avaluació d'impacte ambiental amb caràcter previ a la declaració responsable o comunicació quan aquesta sigui la forma de control de l'activitat. S'hi inclou també una nova disposició addicional referida a les condicions d'accessibilitat i no-discriminació en l'accés i la utilització dels establiments comercials. Finalment, s'incorporen dues noves disposicions addicionals més, una relativa a la planificació urbanística dels usos comercials i una altra que proposa regular el règim jurídic dels contractes de distribució comercial.

Article únic. *Modificació de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall.*

La Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, queda modificada de la manera següent:

U. L'article 2 queda redactat de la manera següent:

«Article 2. *Establiments comercials.*

1. Tenen la consideració d'establiments comercials els locals i les construccions o instal·lacions de caràcter fix i permanent, destinats a l'exercici regular d'activitats comercials, ja sigui de forma individual o en un espai col·lectiu, i independentment que es dugui a terme de forma continuada o en dies o en temporades determinades.

2. Queden inclosos en la definició de l'apartat anterior els quioscos i, en general, les instal·lacions de qualsevol classe que compleixin la finalitat que s'hi assenjala, sempre que tinguin el caràcter d'immobles d'acord amb l'article 334 del Codi civil.»

Dos. L'article 6 queda redactat de la manera següent:

«Article 6. *Instal·lació d'establiments comercials.*

1. Amb caràcter general, la instal·lació d'establiments comercials no està subjecta a règim d'autorització comercial.

No obstant això, la instal·lació d'establiments comercials pot quedar sotmesa a una autorització que es concedeix per temps indefinit quan, una vegada aplicats el judici de proporcionalitat, segons el que estableix l'article 5.c) de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, i el principi de no-discriminació, de manera clara i inequívoca concorrin raons imperioses d'interès general relacionades amb la distribució comercial, d'acord amb el que estableix l'apartat següent, i es motivi així suficientment a la llei que estableixi aquest règim.

En cap cas constitueixen raons imperioses d'interès general vàlides per imposar un règim d'autorització les raons d'índole econòmica, d'acord amb el que estableix l'apartat 3 d'aquest article.

2. Els requisits que s'estableixin per a la instal·lació d'establiments comercials han d'atendre conjuntament criteris basats en raons imperioses d'interès general relacionades amb la distribució comercial, com la protecció del medi ambient i de l'entorn urbà, l'ordenació del territori i la conservació del patrimoni històric i artístic.

En tot cas els requisits, i si s'escau els criteris de concessió de l'autorització, han de ser proporcionats, no discriminatoris, clars i inequívocs, objectius, fets públics amb antelació, predictibles, transparents i accessibles.

3. En cap cas es poden establir requisits de naturalesa econòmica que supeditin la concessió de l'autorització a la prova de l'existència d'una necessitat econòmica o d'una demanda al mercat, al fet que s'avaluïn els efectes econòmics, possibles o reals, de l'activitat o que es faci una apreciació de si l'activitat s'ajusta als objectius de programació econòmica fixats per l'autoritat competent, o que es comercialitzin productes o serveis d'un tipus o procedència determinada. Les raons imperioses d'interès general que s'invoquin no poden encobrir requisits de planificació econòmica.

Adicionalment, la instal·lació d'establiments comercials ha de respectar el que estableixen els articles 10 i 11 de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici.

4. En tot cas correspon a les comunitats autònomes i a les ciutats de Ceuta i Melilla regular el procediment d'autorització per a la instal·lació d'establiments

comercials a què es refereix l'apartat 2 d'aquest article, i determinar l'autoritat autonòmica o local competent per resoldre les sol·licituds d'autorització. Aquest procediment ha de coordinar tots els tràmits administratius necessaris per a la instal·lació d'establiments comercials. Sense perjudici de la regulació que aprovin les comunitats autònomes sobre això, les sol·licituds presentades s'han de resoldre en un termini màxim de sis mesos, i com a efecte de la manca de resolució expressa s'estableix el silenci positiu, amb excepció dels supòsits que recull l'article 6 de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici. No es pot supeditar l'atorgament de l'autorització a la intervenció directa o indirecta dels competidors en el procediment d'atorgament de les autoritzacions, fins i tot en òrgans consultius, sense perjudici de les vies que s'estableixin per a la consulta al públic en general. Les autoritzacions són lliurement transmissibles pel seu titular. No obstant això, la transmissió s'ha de comunicar a l'administració concedent únicament a l'efecte del seu coneixement.»

Tres. L'apartat 1 de l'article 28 queda redactat de la manera següent:

«Article 28. *Concepte.*

1. Es considera venda de saldos la de productes el valor de mercat dels quals aparegui manifestament disminuït a causa del seu deteriorament, desperfecte, desús o obsolescència, sense que un producte tingui aquesta consideració pel sol fet de ser un excedent de producció o de temporada.»

Quatre. L'apartat 2 de l'article 38 queda redactat de la manera següent:

«2. Les empreses de vendes a distància han de comunicar en el termini de tres mesos l'inici de la seva activitat al Registre de vendes a distància, que ha de recollir les dades que s'estableixin per reglament.

Les empreses de tercers països, no establertes a Espanya, que practiquin vendes a distància en territori espanyol ho han de comunicar directament al Registre de vendes a distància del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, en el termini de tres mesos des de l'inici de l'activitat.

El Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç ha d'informar les comunitats autònomes de les empreses de vendes a distància registrades.

De la mateixa manera, les comunitats autònomes han de comunicar al Registre de vendes a distància del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç les modificacions que es produeixin en el registre autonòmic corresponent.»

Cinc. Se suprimeix l'apartat 3 de l'article 49 i es fa una nova redacció de l'apartat 2, que queda redactat de la manera següent:

«2. Els diferents models de màquines per a la venda automàtica han de complir la normativa tècnica que els sigui aplicable.»

Sis. L'article 50 queda redactat de la manera següent:

«Article 50. *Advertències obligatòries.*

Per a la protecció dels consumidors i usuaris, a totes les màquines de venda hi ha de figurar amb claredat:

a) La informació referida al producte i al comerciant que l'ofereix: el tipus de producte que expenen, el preu, la identitat de l'oferent, així com una adreça i telèfon on s'atenguin les reclamacions.

b) La informació relativa a la màquina que expèn el producte: el tipus de monedes que admet, les instruccions per obtenir el producte desitjat, així com l'acreditació del compliment de la normativa tècnica aplicable.»

Set. L'article 54 queda redactat de la manera següent:

«Article 54. *Autorització.*

Correspon als ajuntaments atorgar les autoritzacions per a l'exercici de la venda ambulant en els seus respectius termes municipals, d'acord amb les seves normes específiques i les que conté la legislació vigent, conforme al marc respectiu de competències.

No obstant això, i ja que el nombre d'autoritzacions disponibles és limitat a causa de l'escassetat de sòl públic habilitat a aquest efecte, la durada de les autoritzacions no pot ser per un temps indefinit, però han de permetre, en tot cas, l'amortització de les inversions i una remuneració equitativa dels capitals invertits.

El procediment per a la selecció entre els possibles candidats ha de garantir la transparència i la imparcialitat i, en concret, la publicitat adequada de l'inici, desenvolupament i fi del procés.

L'autorització que s'atorgui no dóna lloc a un procediment de renovació automàtica ni comporta cap altre tipus d'avantatge per al prestador cessant o les persones que estiguin especialment vinculades amb ell.»

Vuit. L'apartat 2 de l'article 62 queda redactat de la manera següent:

«2. Les persones físiques o jurídiques que pretenguin exercir en territori espanyol l'activitat de franquiciadors a què es refereix l'apartat anterior han de comunicar l'inici de la seva activitat en el termini de tres mesos des de l'inici al Registre de franquiciadors, que ha de recollir les dades que s'estableixin per reglament.

Les empreses de tercers països, no establertes a Espanya, que pretenguin exercir a Espanya l'activitat de franquiciadors ho han de comunicar directament al Registre de franquiciadors del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, en el termini de tres mesos des de l'inici.

El Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç ha d'informar les comunitats autònomes de les empreses franquiciadores registrades.

De la mateixa manera, les comunitats autònomes han de comunicar al Registre de franquiciadors del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç les modificacions que es produeixen en el registre autonòmic corresponent.»

Nou. S'afegeix un apartat 5 a l'article 63 amb la redacció següent:

«5. Les persones i entitats de qualsevol naturalesa jurídica que disposin o tinguin el deure jurídic de disposar d'informació o documentació que pugui contribuir a aclarir la comissió d'infraccions tipificades en aquesta Llei o a determinar-ne l'abast i/o la gravetat, tenen el deure de col·laborar amb les autoritats competents en matèria d'ordenació del comerç. A aquest efecte, dins els terminis establerts, han de facilitar la informació i els documents que els siguin requerits per la inspecció en l'exercici de les seves funcions.»

Deu. Els apartats a) i r) de l'article 65.1 queden redactats de la manera següent:

«a) Exercir una activitat comercial sense autorització prèvia en cas que aquesta sigui preceptiva, o sense haver efectuat la comunicació en el termini escaient al Registre de vendes a distància, o no fer les comunicacions o notificacions a l'administració comercial que exigeix la normativa vigent.

r) L'incompliment per part dels qui atorguin el contracte de franquícia de l'obligació de comunicar l'inici de l'activitat al Registre de franquiciadors en el termini a què es refereix l'article 62.2, així com la manca d'actualització de les dades que amb caràcter anual han de dur a terme.»

S'afegeix un nou apartat a l'article 65.1:

«s) Cursar informació errònia o clarament insuficient quan aquesta hagi estat sol·licitada de conformitat amb la normativa aplicable i tingui caràcter essencial, es generin danys greus o hi hagi intencionalitat.»

Onze. Els apartats 1, 2 i 3 de l'article 68 queden redactats de la manera següent:

«1. Les infraccions molt greus se sancionen amb multa de 30.000 euros fins a 900.000 euros.

2. Les infraccions greus se sancionen amb multa de 6.000 euros a 30.000 euros.

3. Les infraccions lleus se sancionen amb multa de fins a 6.000 euros.»

Dotze. L'article 69 queda redactat de la manera següent:

«Les sancions es graduen especialment en funció del volum de la facturació a la qual afecti, quantia del benefici obtingut, grau d'intencionalitat, termini de temps durant el qual s'hagi estat cometent la infracció, reincidència i capacitat o solvència econòmica de l'empresa.»

Tretze. S'hi afegeixen cinc noves disposicions addicionals:

«Disposició addicional setena. *Compensació de deutes en cas de responsabilitat per incompliment.*

Les administracions públiques que, en l'exercici de les seves competències, incompleixin el que disposen aquesta Llei o el dret comunitari europeu afectat, i això faci que el Regne d'Espanya sigui sancionat per les institucions europees han d'assumir, en la part que els sigui imputable, les responsabilitats que s'hagin derivat de l'incompliment. En el procediment d'imputació de responsabilitat que es tramiti s'ha de garantir, en tot cas, l'audiència de l'Administració afectada, i l'import que es determini es pot compensar amb càrrec a les transferències financeres que rebí aquesta.

L'Administració de l'Estat pot compensar aquest deute contret per l'Administració responsable amb la Hisenda Pública estatal amb les quantitats que hagi de transferir a aquella, d'acord amb el procediment que regula la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social. En tot cas, en el procediment d'imputació de responsabilitat que es tramiti s'ha de garantir l'audiència de l'Administració afectada.

Disposició addicional vuitena. *Projectes que s'han de sotmetre a avaluació d'impacte ambiental.*

Quan, d'acord amb aquesta Llei, s'exigeixi una declaració responsable o una comunicació per accedir a una activitat o exercir-la i una avaluació d'impacte ambiental, de conformitat amb el text refós de la Llei d'impacte ambiental de projectes, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2008, d'11 de gener, o amb la normativa autonòmica de desplegament, la declaració responsable o la comunicació no es pot presentar fins que no s'hagi portat a terme l'esmentada avaluació d'impacte ambiental i, en tot cas, s'ha de disposar de la documentació que ho acrediti.

Disposició addicional novena. *Condicions d'accessibilitat.*

Els establiments comercials inclosos en l'àmbit d'aquesta Llei han d'observar les normes sobre condicions d'accessibilitat i no-discriminació en l'accés i la utilització d'aquests establiments, d'acord amb el que estableixen els desplegaments de la disposició final sisena de la Llei 51/2003, de 2 de desembre, d'igualtat d'oportunitats,

no-discriminació i accessibilitat universal de les persones amb discapacitat i, si s'escau, la normativa autonòmica aplicable.

Disposició addicional desena. *Planificació urbanística dels usos comercials.*

Les autoritats competents en el disseny de la planificació urbanística han d'atendre els problemes de mobilitat i desplaçaments derivats de les concentracions comercials fora dels nuclis urbans, així com tenir en compte el proveïment immediat i adequat de la població, i facilitar la satisfacció de les necessitats de compra en una entorn de proximitat, amb una atenció especial als ciutadans que per qualssevol raons tenen dificultats de desplaçament.

Disposició addicional onzena. *Règim jurídic dels contractes de distribució comercial.*

Als efectes d'aplicació de les normes que preveu la Directiva europea 2006/123/CE i amb la finalitat d'eliminar barreres administratives en la prestació de serveis, i ateses les circumstàncies especials del sector i altres que es recullen en l'informe sobre problemàtica dels contractes de distribució de març de 2009 del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç que ha elaborat el Govern, aquest ha de regular el règim jurídic dels contractes de distribució comercial.»

Catorze. La disposició final única queda redactada de la manera següent:

«Disposició final única.

Els articles 1, 8, 10, 11, 12, 16, 17, 38.1, 38.3, 38.4, 38.8, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 49.1, 51, 52, 53, 56, 57, 59, 60, 61, 62.1, 63 i les disposicions addicionals segona, tercera i quarta de la present Llei constitueixen legislació civil i mercantil i són d'aplicació general perquè s'emparen en la competència exclusiva de l'Estat per regular el contingut del dret privat dels contractes, que resulta de les regles 6a i 8a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 38.5, 38.6 i 38.7 constitueixen així mateix legislació civil i mercantil i s'emparen en les competències exclusives de l'Estat per regular el contingut del dret privat dels contractes i per regular les telecomunicacions, que resulten de les regles 6a, 8a i 21a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 14, 15, 23.3, 24, 25, 28.1, 30.1, 31.2 i 33 de la present Llei s'emparen en la competència exclusiva de l'Estat per regular el dret mercantil de la competència, que resulta de la regla 6a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 2, 3, 4, 5, 6.1, 6.2, 6.3, 13, 17, 37, 38.2, 62.2, 64.j), 65.1.a), 65.1.b), 65.1.c), 65.1.e), 65.1.f), 65.1.ñ), 65.1.r) i 65.1.s) de la present Llei tenen la consideració de normativa bàsica dictada a l'empara de la regla 13a de l'article 149.1 de la Constitució.

Els articles 6.4 i 54 de la present Llei es dicten a l'empara del que disposen les regles 13a i 18a de la Constitució, que estableixen la competència exclusiva de l'Estat sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i la competència per dictar les bases del règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

Els articles 67 i 70 es dicten a l'empara del que disposen les regles 1a i 18a de l'article 149.1 de la Constitució.

L'article 69 té caràcter bàsic i es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals que conté la regla 1a de l'article 149.1 de la Constitució.

La disposició addicional setena té caràcter bàsic i es dicta a l'empara de les regles 13a, 14a i 18a de l'article 149.1 de la Constitució, que estableixen la competència exclusiva de l'Estat sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, sobre la hisenda general i el deute de l'Estat i per dictar les

bases del règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

La disposició addicional vuitena té caràcter bàsic i es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.23a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència per dictar la legislació bàsica sobre protecció del medi ambient.

Els altres preceptes d'aquesta Llei poden ser aplicables en defecte de legislació específica dictada per les comunitats autònomes.»

Disposició transitòria primera.

Les autoritzacions per a l'exercici de la venda ambulant concedides abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei queden prorrogades automàticament. No obstant això, aquestes autoritzacions no poden estendre la seva durada més enllà dels terminis de vigència que estableixin les administracions públiques competents en el seu respectiu àmbit territorial, en compliment de l'apartat 7 de l'article únic d'aquesta Llei. El termini esmentat es computa des de l'entrada en vigor de la normativa de desplegament i execució d'aquesta Llei.

Disposició transitòria segona.

La quantia màxima de les infraccions molt greus establertes a l'apartat onze és de 500.000 euros fins al 31 de desembre de 2010.

I a partir de l'1 de gener de 2011 les quanties establertes a l'apartat onze s'apliquen en la seva totalitat i es revisen en funció de l'IPC anual.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Queden derogats l'apartat 5 de l'article 6, l'article 7 i l'apartat 3 de l'article 49 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, així com el segon paràgraf de l'article 17.1 i l'article 17.2 del Decret llei 13/1975, de 17 de novembre, d'ordenació econòmica i pel qual s'aprova un programa especial de finançament d'habitatges i altres mesures conjunturals.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

La nova redacció dels articles 2, 6.1, 6.2, 6.3, 38.2, 49.2, 50, 62.2, 64.j), 65.1.a), 65.1.r) i 65.1.s) de la Llei 7/1996, de 15 de gener, que s'estableix als apartats u, dos, quatre, cinc, sis, vuit i deu de l'article únic d'aquesta Llei, s'empara en el que disposa l'article 149.1.13a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

La nova redacció de l'article 6.4 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, que s'estableix a l'apartat dos de l'article únic d'aquesta Llei, es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.18a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència per dictar les bases del règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú, i a l'empara del que disposa l'article 149.1.13a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

La nova redacció dels articles 6.4 i 54 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, que s'estableix als apartats dos i sis de l'article únic d'aquesta Llei, es dicta a l'empara del que disposen els articles 149.1.13a i 149.1.18a de la Constitució, que atribueixen a l'Estat la competència exclusiva sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i la competència per dictar les bases del règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

La nova disposició addicional setena que s'introdueix a l'apartat tretze de l'article únic d'aquesta Llei s'empara en el que disposen els articles 149.1.13a, 149.1.14a i 149.1.18a de la Constitució, que atribueixen a l'Estat la competència exclusiva sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, sobre la hisenda general i el deute de l'Estat i per dictar les bases del règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú.

La nova disposició addicional vuitena que s'introdueix a l'apartat tretze de l'article únic d'aquesta Llei es dicta a l'empara de l'article 149.1.23a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència per dictar la legislació bàsica sobre protecció del medi ambient.

Disposició final segona. *Incorporació del dret de la Unió Europea.*

Mitjançant aquesta Llei s'incorpora parcialment al dret espanyol la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior.

Disposició final tercera. *Ubicació de les màquines expenedores de tabac.*

Amb efectes de 27 de desembre de 2009, es modifica el punt b) de l'article 4 de la Llei 28/2005, de 26 de desembre, de mesures sanitàries enfront del tabaquisme i reguladora de la venda, el subministrament, el consum i la publicitat dels productes del tabac, que queda redactat amb el text següent:

«b) Ubicació: Les màquines expenedores de productes del tabac només es poden ubicar a l'interior de quioscos de premsa situats a la via pública o a l'interior de locals, centres o establiments en què no estigui prohibit fumar i en locals específics de venda de premsa amb accés directe a la via pública, així com en aquells als quals es refereixen les lletres b), c) i d) de l'article 8.1 en una localització que permeti la vigilància directa i permanent del seu ús per part del titular del local o dels seus treballadors.

No es poden ubicar a les àrees annexes o d'accés previ als locals, com són les zones de tallavents, porxos, pòrtics, passadissos de centres comercials, vestíbuls, distribuïdors, escales, porxades o llocs similars que puguin ser part d'un immoble però que no constitueixen pròpiament l'interior d'aquest.»

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

La present Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 1 de març de 2010.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO